

Heisenberg az Anyag ősegyenletét, úgy írja körül Lator László, a versek folyton bővülő magyarázataival a Létezés egyetlen ősképletét, a kezdettől meglevő *definíciót*, ami őszerinte nem más, mint „a Lét szívéen megfészkelte szenvedés”. S minél bizonyosabb ebben a rettenetes állandóban, annál bátrabban és ragyogóbban tudja kifejezni rettenetes vágyódását „az édes semmiségek”, az élet „részeg kedve” után.

Azt gondolom, ez a szeretet segítette Lator László verseit, hogy megmeneküljenek. Hogy megszülessenek — a *hallgatásból*. Legyőzve az elnémulás metafizikai kényszerét, amit az elmúlás metafizikai kényszerével szemben érez az ember, ha költő.

